

Az igazi csoda
(rövidített változat)

Sokan azt mondják, hogy a csoda az, amikor a gonosz boszi elvarázsolja az egeret és abból patkány lesz vagy orrszarvú (ez a adott boszi ízlésétől függ) , vannak olyanok akik azt mondják a szerelem az igazi csoda, de valószínű, hogy még rengeteg más vélekedés van ezzel kapcsolatban. Az én meglátásom szerint a csoda az, amikor az ember keze alatt életre kel a múlt. Akkor történik ez a csodás jelenség, amikor az ember letérdel a földre és felemel egy kis, koszos, jelentéktelen cserépdarabot. Az ember, aki történetesen régész – vagy régész tábor résztvevője és reménykedik, hogy egyszer régész lehet majd- megtörli a kis cserepet és megnézi. Lehet, hogy nem lát rajta semmit, de az is előfordulhat, hogy valami minta van rajta. Megforgatja. Majd miután ezt megtette elgondolkodik, sőt inkább elképzeli, hogy minek lehetett ez a része. És akkor lát egy vázát vagy egy tálat (ez a cseréptől függ)!! Majd kincsét beleteszi egy pici zacskóba egy cetlivel, amin rajta van, hogy hol találta, mikor és mivel (ezt csak akkor írja rá, ha fontos pl. markolóval). Majd ez a kis cserép darab eljut a restaurátorhoz, aztán a kiállítás szervezőhöz, majd az ő munkáját követően mindenkihez, aki számít (ne az angol királynőre gondoljanak, hanem olyan emberekre akiknek ez a szakterületük itt a városban, esetleg a megyében és ha fontos leletről van szó akkor akár országos szinten is).

Velem szerencsére már megtörtént ez a csoda. Hogy hogyan lettem részese ennek a csodának? Elmesélem!

Az egész egy nyári táborban történt, pontosabban Múzeumbogár Régésztáborban a Romkertben. Szombathelyen ez időben két ásatás is zajlott (a tábornak hála mind a kettőn egy kicsit részt vehettem) az egyik a római kori Isis-szentély, a másik pedig egy kőkorszakbeli falu. A szentélyben több régészeti munkát is kipróbálhattam. Itt nem annyira a „kincskeresés” hajtott minket előre, mint inkább az, hogy megismerkedhessünk a régész feladataival.

A másik ásatás volt az, ahol a leletkeresés volt a nagy feladat. Most biztos felmerül önökben a gondolat, hogy Uram Isten!! 43 gyerek ásott egy kb. 7500 éves helyen, ki tudja milyen kárt nem okozva ezzel!!!! Magánál van a régész vagy már elájult????! Mindenkit szeretnék megnyugtatni, hogy NEM még feltáratlan területen dolgoztunk, hanem olyan helyen, ahol a szakemberek által már átkutatott föld volt, és így semmilyen kárt nem okoztunk. A régész egyébként sem az a típusú ember, aki csak úgy elájul, még örömeiben sem (!). Sok kisebb csoportra osztottak minket. Minden csoport kapott egy jó nagy területet, amin nagy dombokban állt az átkutatni való föld. És ha ez nem lenne még elég, az ember egyet lépett és máris 4-5 leletbe botlott. Ez ám a Paradicsom! Most térjünk rá egy kicsit arra, hogy tulajdonképpen miket is találtunk, hisz az előbb kicsit tágan fogalmaztam, amikor azt mondtam, hogy „leletet”. Nos, találtunk rengetek sok cserepet, tűzkőből készült fűrőt, pattintott és csiszolt kőeszközöket, de kerültek elő olyan darabok is, amelyek olyan kicsik voltak, hogy nincs olyan régész, aki megmondja minek a része lehetett eredetileg. Találtunk például az egyik kis cserép töredéket, amelyen meg lehetett figyelni a DVKK -t. Most nem kell pánikba esni, ez nem valami titkos maffia szövetkezet, még nem is valami titkos fegyvernek a rövidítése. A DVKK, a Dunántúli Vonaldíszes Kerámia Kultúrájának a szupertitkos álcaneve, amit a kőkorszakban használtak díszítésül. Egyébként egy ilyen cserépen lehet a legjobban elgondolkodni. Két kérdés is felmerül az emberben. Az egyik az, - amit már egyszer említettem - hogy minek lehetett a része. A másik az, hogy mi mindenben mehetett keresztül ez a kis darabka cserép. Mondjuk, azt hogy a kőkorszakban gyümölcsök tárolására szolgáló edény volt. Az egyik asszony véletlenül leejtette és eltört. Akkor beledobták egy nagy szemétdöbrébe. A szemét egyre több lett, egyre magasabban állt, végül teljesen befedte a gödröt.. A középkorban a régi néhány házból álló település helyén már városka állt. Fejlődéséhez egyre nagyobb területre volt szükség. A gödör helyére házat építettek. Az alapozás közben kiásták a cserepet is. Ott az építkezésen megtalálta egy kisfiú. Játszott vele, majd „beépítette” egy homokvárba. Többet nem érdekelt, idővel el is felejtette. Az évek ott marasztották. A kutatás közben előkerült és most itt van az én kezemben. De ez csak egy a sok lehetőség közül. Érdekes a cserepet kézbe fogni, belegondolni és egy történetet kitalálni hozzá. Egyet, kettőt, tízet....

Én nagyon szerencsés vagyok, hogy tényleg részese lehettem egy ilyen fantasztikusan jó, izgalmas tábornak és ebben hatalmas érdemei vannak a táborvezetőinknek. Köszönöm nekik és innen is üzenem, hogy reményeim szerint jövőre megint megyek!

Simon Adél Csenge
Múzeumbogár Klub tagja